

Kateheza za bratovščine ZBOKSSa

(Ker bodo srečanja bratovščin v aprilu zelo blizu Velike noči, se seveda na njih lahko poglobite v to največjo skrivnost našega življenja. Ker pa je bila naša pot katehez zastavljena že vnaprej, vam jo vseeno pošiljam. Če vam bo prišla prav – Bogu hvala!

Predlagam, da na enem izmed prihodnjih srečanj tudi bolje spoznate našega zavetnika Združenja sv. Janeza Boska, zato prilagam tudi nekaj o njem. Ker je bil za svetnika razglašen prav na Veliko noč, 1. aprila 1934, naj nas ti sveti dnevi še bolj povežejo z njim.)

Kol 3,12 Kot Božji izvoljenci, sveti in ljubljeni, si torej oblecite čim globlje usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, krotkost, potrpežljivost.

Oznanilo: V Kristusu smo prejeli nedoumljivo dostojanstvo Božjih otrok. Ta velika obdarovanost je temelj, na katerem podarjamo svoje življenje.

V Slovarju slovenskega knjižnega jezika piše po geslom »čast« tudi tole:

čast -í ž (â)

1. občutek velike etične, moralne vrednosti; dostojanstvo, ponos...

Če pa kopljemo globlje in poiščemo kaj je naša največja čast, naše najgloblje dostojanstvo, naš največji ponos, zelo hitro pridemo, do resnično največje časti, ki nam jo je v Jezusu Kristusu podaril Bog Oče.

Jn 12,26 Če kdo hoče meni služiti, naj hodi za menoj, in kjer sem jaz, tam bo tudi moj služabnik. **Če kdo meni služi, ga bo počastil Oče.**

Kol 3,12 Kot **Božji izvoljenci**, **sveti in ljubljeni**, si torej oblecite čim globlje usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, krotkost, potrpežljivost.

Božji izvoljenci – to, da nas je Bog izbral za svoje, da mu brezpogojno in za večno pripadamo, je naša največja čast in temelj našega dostojanstva!

sveti in ljubljeni – to je naša temeljna resničnost. To smo! Nič, prav nič tega ne more uničiti, lahko pa naša nevera in blato greha zatemni to našo najglobljo resničnost, da niti sami ne verjamemo več vanjo in ne živimo v skladu z njo. Tako nismo več luč sveta, ker onemogočimo Kristusu, ki žari v nas, da bi po nas razlil svojo svetlobo v svet. Postanemo »biser, ki je padel v blato«...

(nekaj teologije... lahko spustite...)

Deležnost pri sinovstvu Besede

Naše neuničljivo dostojanstvo Božjih otrok je utemeljeno na Božjem sinovstvu Jezusa Kristusa, Besede: »Po krstni milosti smo bili postavljeni za božje otroke. S to svobodno odločitvijo Boga je bilo človekovo naravno dostojanstvo neprimerljivo povzdignjeno. In če je greh to čudovito dejstvo uničil, pa ga je odrešenje ponovno vzpostavilo na še čudovitejši način ter nam omogočilo, da smo še v večji meri deležni božjega sinovstva Besede.«

Po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu postajamo tudi mi Očetovi ljubljeni otroci: »Veliko se zahvaljuj Jezusu, kajti po Njem, z Njim in v Njem se ti lahko imenuješ božji otrok.« Tradicionalni izraz teološke govornice sinovi v Sinu je bil že vključen v učiteljstvo. Torej smo »božji otroci, bratje Besede, ki je meso postala, Tistega, o katerem je bilo rečeno: V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi (Jn 1,4). Otroci luči, bratje luči, to smo.« Ne da bi prenehal biti Očetov Edinorojeni Sin, je Kristus prvorojenec med mnogimi brati (Rim 8,29).

Bili smo »poklicani v božjo intimnost«; zato dejanje posinovljenja, ki je sicer dejanje *ad extra*, in torej skupno vsem trem božjim osebam, ima cilj, ki pa je *ad intra*: naša deležnost pri notranjem življenju Trojice kot sinovi v Sinu po Svetem Duhu. In ker je to sinovstvo v Sinu, smo, čeprav nas je veliko, v resnici »eno v Kristusu« (prim. Rim 12,5) in sestavljamo Kristusovo Telo (prim. 1 Kor 12).

(in nekaj o dostojanstvu)

dostojanstvo

S K L E P

o objavi besedila Splošne deklaracije človekovih pravic,

ki jo je sprejela Generalna skupščina Organizacije združenih narodov na tretjem zasedanju v Parizu 10. decembra 1948 in ki se v izvirniku v angleškem jeziku in prevodu v slovenski jezik glasi:

SPLOŠNA DEKLARACIJA ČLOVEKOVIH PRAVIC

PREAMBULA

Ker **priznanje prirojenega dostojanstva ter enakih in neodtujljivih pravic vseh članov človeške družine pomeni temelj svobode, pravičnosti in miru v svetu,**

- ker sta zanikanje in teptanje človekovih pravic pripeljala do barbarskih dejanj, ki so pretresla zavest človeštva, in ker je bila za najvišjo spoznana težnja človeštva, da bi nastopil svet, v katerem bodo ljudje uživali svobodo govora in prepričanja ter svobodo živeti brez strahu in pomanjkanja,
- ker je nujno potrebno človekove pravice zavarovati z vladavino prava, da se človek v skrajni sili ne bi bil prisiljen zateči k uporabi zoper tiranijo in zatiranje,
- ker je nujno potrebno spodbujati razvoj prijateljskih odnosov med narodi,
- ker so ljudstva Organizacije združenih narodov v Ustanovni listini potrdila svojo vero v temeljne človekove pravice, dostojanstvo in vrednost človeškega bitja ter v enake pravice moških in žensk ter se odločila, da bodo spodbujala družbeni napredek in boljše življenjske razmere v večji svobodi,
- ker so se države članice zavezale, da bodo, v sodelovanju z Organizacijo združenih narodov, zagotavljale splošno spoštovanje in upoštevanje človekovih pravic in temeljnih svoboščin,
- ker je skupno razumevanje teh pravic in svoboščin največjega pomena za celovito uresničitev te zaveze,

KAJ TOREJ POMENI OBLJUBITI PRI SVOJI ČASTI?!

Pomen: Gre za osebno in nepreklicno odločitev, da bo posameznik živel v skladu s tem, kar je! To za katoliškega skavta pomeni, da bo živel iz osebnega odnosa z Bogom v Jezusu Kristusu, da se bo vedno in dosledno ravnal po moralnih načelih, ki izhajajo iz katoliške vere, in da bo živel po skavtskih zakonih. Njegovo/njeno obljubo skavtsko občestvo potrdi s slovesno izročitvijo skavtske rutke.

Odgovornost: Kdor obljubi pri svoji časti, zastavi svoj ugled, v bistvu se pod obljubo podpiše s svojim življenjem, svojo krvjo. Gre za torej za sila resno zadevo! Če obljubo prelomi, zataji samega sebe in pokaže, da ni vreden zaupanja. S tem prizadene (rani) sebe ter skupnost oz. Občestvo, ki mu pripada. Tudi v primeru skavtske obljube veljajo Jezusove besede: »Prav, dobri in zvesti služabnik! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Vstopi v veselje svojega gospodarja!« (Mt 25,21) V zvestobi v vsakdanjih »malenkostih« se uresničuje in preverja pristnost obljube.

Duhovna analogija: Čeprav skavtska obljuba ni zakrament, tako ko sveti zakon, pa vendar lahko odkrijemo tudi podobnost s tema dvema – za nas zelo pomembnima – resničnostima. Obe obljubi, zakonska in skavtska, postavljata trden okvir oz. nespremenljive koordinate življenja izven katerih nočemo živeti. Posebej je to dejstvo pomembno, ko pridejo viharji in preizkušnje. Ko se naslonimo na obljubo, v katero smo položili vse svoje življenje, lahko premagamo temeljno skušnjavo »reši sam sebe«... Na osnovi obljube lahko pogumno rečemo: »Jaz sem svoje življenje podaril in ga za nobeno ceno ne bom vzel nazaj!« »Enkrat skavt, vedno skavt!«